

μεν πύλην καμαρωτήν, καὶ ἐπὶ τοῦ γεισώματος σταυρὸν, ὅστις, κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν, ἐνήργησε θαῦμα μέγα. Ἐβραῖός τις, ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν μονὴν διὰ νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ Σινά, ἅμα ἐφθασεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἀπῆντησε σταυρὸν σιδηροῦν ὅστις μεταβαίνων πανταχοῦ ἐφρασσε τὴν διάδοσιν. Καταπληγθεὶς ἀπὸ τὸ θαῦμα τοῦτο, παρεκάλει γονυκλιτὶ τὸν συνοδιόντα αὐτὸν μοναχὸν νὰ τὸν βαπτίσῃ· οὗτος δὲ σπεύσας τὸν ἀνεγέννησε διὰ τοῦ ὕδατος τῆς παρακειμένης φάραγγος. Ἐξ αἰτίας τοῦ θαύματος τούτου ἐπεκράτησεν ἐπὶ πολὺ συνήθεια ἣτις κατηργήθη ἐσχάτως, καθ' ἣν μοναχοὶ τις ἴστατο παρὰ τὴν πύλην προσευγόμενος ἀδιακόπως, οὐδ' ἐκετρέπετο εἰς κανένα περιηγητὴν νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ ὄρος τὸ ὁποῖον ἐπάτησε γυμνόπους ὁ Μωυσῆς, ἰάν πρῶτον, ἐξομολογούμενος εἰς ἐκεῖνον, δὲν ἐλάμβανε τὴν ἄρεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του.

Ἡ ἀνάβασίς μας διήρκεσε τέσσαρας ὥρας καὶ ἡμίσειαν περίπου. Κίμνία σύμπτωσις ἀξία σημειώσεως δὲν διέκοψε τὴν μονοτονίαν τῆς ὁδοπορίας μας. Ἐνίστε μόνον ἀνεπαυόμεθα, ἐπειδὴ ὁ καύσων ἦτον πνιγνὸς, καθήσαντες καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς μεγαλοπρεπεστάτης κυπαρίσσου τῆς παρακειμένης εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ προφήτης Ἡλίας διέμεινεν ἡμέρας τεσσαράκοντα. Ἐπεσκέφθημεν δὲ καὶ τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ ὅθεν ὁ Μωυσῆς ἐπῆρε τὰς χεῖρας αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἰησοῦ ἀντιπαραταχθέντος ἐν Ρεσιδεῖν πρὸς τὸν Ἀμαλήκ. . . Καὶ τέλος, ἀναβάντες τὰς τελευταίας βαθμίδας, ἐξέστημεν ἰδόντες ἐν τῶν ὠραιότερων πανοραμάτων ἅτινα ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ θαυμάσῃ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ταύτης εἶχεν ἀκούσει ὁ Μωυσῆς τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν ἐξοδὸν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου, τὰ λόγια ταῦτα ἀπὸ στόματος τοῦ Θεοῦ·

« Τάδε ἐρεῖς τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, καὶ ἀναγγελεῖς τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ· αὐτοὶ ἐώρακατε ὅσα πεποιήκα τὰς Αἰγυπτίοις καὶ ἀνέλαβον ὑμᾶς ὥσπερ ἐπὶ πτερυγίων ἀετῶν. »

Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ταύτης κορυφῆς ὁ Μωυσῆς παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ δείξῃ πρὸς αὐτὸν τὴν ἑαυτοῦ δόξαν, καὶ ἤκουσεν, « οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται. »

Τὰ θεῖα ταῦτα λόγια τῆς Γραφῆς ἀνέγνω ἐπὶ τοῦ τόπου ὅπου ὁ Μωυσῆς ἶδε τὰ ὀπίσω τοῦ κυρίου.

Κατὰ τὰς παραδόσεις, ὁ ρόβος τοῦ ὑπῆρξε τοσοῦτον μέγας, ὥστε ἐτρεμεν ὅλος, καὶ ἡ κεφαλὴ του κτυπήσασα τὸν βράχον, ἀφῆκεν ἐπ' αὐτοῦ τύπον ἀνεξάλειπτον. Ἀλλὰ καὶ οἱ Μουσουλμάνοι αὐτοί, κτίσαντες τέμενος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Σινά ἀπέναντι τοῦ χριστιανικοῦ ναοῦ, ἠθέλησαν νὰ προικίσωσιν αὐτὸ μὲ δυνάμιν θαυματουργόν. Ὄταν ὁ προφήτης μετέβη ἐν μιᾷ νυκτὶ ἐπὶ τῆς ἱερᾶς καμήλου ἀπὸ τῆς Μέκας εἰς Ἀραράτ καὶ ἀπὸ Ἀραράτ εἰς τὴν Μέκαν, διηλθε διὰ τῆς κορυφῆς τοῦ Σινά· οἱ δὲ Ἀραβες ὁδοῖοι δεικνύουσιν εἰς τοὺς περιηγητὰς τὰ ἵχνη τῶν ποδῶν τῆς καμήλου του.

Καὶ ὁ χριστιανικὸς καὶ ὁ ὀθωμανικὸς ναὸς ἐρημοῦνται καὶ κρημνίζονται καθ' ἐκάστην καὶ ὁμῶς τὰ ἐν

αὐτοῖς ἀναθήματα ἀποδεικνύουσιν ὅτι τοὺς ἐπισκέπτονται κατ' ἔτος εὐλαβεῖς προσκυνηταί.

Ἐπιστρέφοντες ἐπεσκέφθημεν τὴν πέτραν τοῦ Χωρήβ, ἀφ' ἧς ἐξήγαγεν ὕδωρ ὁ Μωυσῆς πατάξας αὐτὴν διὰ τῆς ράβδου του εἶναι βράχος ὑψηλὸς τέσσαρα περίπου μέτρα, ἔχων τέσσαρας ἢ πέντε σχισμάδας σχεδὸν ὀριζοντεῖους, τὴν μίαν ἐπάνω τῆς ἄλλης, συντηγμένας διὰ μικροῦ ὀχετοῦ κατασκευασθέντος πρὸς εὐκολωτέραν ἐκροὴν τοῦ ὕδατος. Οἱ Ἀραβες σέβονται εἰς ἄκρον τὸν βράχον Μεριῦθ, οὕτως ὀνομάζουσι τὴν πέτραν τοῦ Χωρήβ (1), καὶ πιστεύουσιν ὅτι τὰ φύλλα τῶν φυτῶν εἰσαγόμενα εἰς τὰς σχισμάδας θεραπεύουσι τὰς νότους τῶν καμήλων.

ΕΘΙΜΑ ΙΝΔΙΚΑ.

Φίλε!

Σὲ γράφω ἐκ Δελίας μετὰ τὸ δεύτερον εἰς αὐτὴν ταξιδεῖόν μου. Ἐπειδὴ τὴν πρώτην φορὰν ἐφθασα μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, δὲν ἐκοιμήθην σχεδὸν δι' ὅλης τῆς νυκτός, φλεγόμενος ἀπὸ ἀνοπομονητίαν τοῦ νὰ ἴδω τὴν παλαιὰν μητρόπολιν τοῦ μεγάλου Μογγόλου, κατοικουμένην ἄλλοτε ὑπὸ δύο ἑκατομμυρίων ψυχῶν. Μόλις διεπέρασαν αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἰς τὸν καὶ τῶνά μου, καὶ ἐνδυθεὶς ἐξηλθον τῆς οἰκίας, καταφρονῶν καὶ τὸ ψῦχος καὶ τὴν δρόσον τῆς αὐγῆς. Διευθυνθεὶς πρὸς τὸ μέγαλον τσαμίον, (Τσεμα-Μεσιθ) ἀνέβην διὰ τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος μέχρι τῆς κορυφῆς τῶν περικύμβων μιναρέδων τοῦ τῷ τσαμίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον πολλοὶ περιηγηταὶ θεωροῦσιν ὡς τὸν ὠραιότερον τῶν κατὰ τὰς Ἰνδίας μουσουλμανικῶν ναῶν, περιζώννυται ὑπὸ λαμπρατάτου περιστυλίου ἐκ λίθου ἐρυθροῦ, καὶ ὑπὸ βαθείας αὐλακος ἐχούσης ἐνὸς σχεδὸν μιλίου περιφέρειαν. Ἐκαστος τῶν δύο μιναρέδων τοῦ ἔχει ὕψος 130 ποδῶν, φρέαρ δὲ μέγιστον ἀνωρυγμένον ἐντὸς τοῦ βράχου, παρέχει ὕδωρ ἄφθονον εἰς τοὺς πιστοὺς. Ἀνωθεν τῶν μιναρέδων τούτων ἐβαύματα ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὴν ἀπέραντον καθέδραν αὐτοκρατόρων παρελθόντων, κοιμωμένην, οὕτως εἶπεν, ὑπὸ τοῦς πόδας μου, καὶ μόλις φωτιζομένη ὑπὸ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Τὸ πανόραμα ἦτον ἱεραϊστικὸν καὶ ἀπαράμιλλον, ἡ δὲ γραφὶς μου ἀδυνατεῖ νὰ σέ τὸ περιγράψῃ.

Καταβάς ἐπορεύθην διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς ὀνομαζομένης Τζάνδη—Τσοκ, ἡ ὁδὸς τῶν χρυσοῦδων, ὅπου ἴδον ἐμπόρους τινὰς ἀνοίγοντας τὰ ἐργαστήρια των. Ὄταν ἐφθασα εἰς τὸ κατάλυμά μου, ἀνθρωπὸς τις φορῶν ἐνδυμα χύκκινον, καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ τριῶν παιδίων, μ' ἐπλησίασε, καὶ μὲ εἶπε·

— Μὲ ὑπόσχεται, ν' ἀγοράσῃς κατίτι ἀπὸ ἐμέ·

— Καὶ τί ἔχεις νὰ μὲ πωλήτῃς;

— Ὅπλα κλουσιώτατα τὰ ὅποια θὰ σὲ πωλήσω πολὺ εὐθυνότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους συναδελφεοὺς μου.

— Δείξετέ με τα.

— Δὲν τὰ ἔχω ἐδῶ· ἀλλ' εἶναι ὠραιότατα.

(1) Μεριῦθ δὲν ἀνέμουν οἱ Ἀραβες, ἀλλ' ὁ Μωυσῆς αὐτὸν τὴν περὶ τῆς ὁδοῦ πέτραν. Ἰδοὺ τί λέγει πρὸς τὸν ἐξοδὸν ἐν κεφ. 17. § 7. « Καὶ ἐπινόμενος τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκεῖνου Μωσοῦ καὶ Μεριῦθ, (πειρᾶς καὶ λοιδορίας) διὰ τὴν λοιδορίαν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ. » Σημ. τῶν συντακτῶν.

— Ὑπαγε νὰ τὰ φέρης ἀμέσως. Ἀλλ' ὁ ἔμπορος δὲν μὲ ἤκουε πλέον· ἐρρίπιε περὶ αὐτὸν βλέμματα ἐπιλοπίστας διότι ἔδλεπε συνερχομένους ὁλονέν πραγματωτάς οὔτινες ἤθελον νὰ μὲ πωλήτωσιν τι ὡς καὶ αὐτὸς, καὶ μὴ ἔχοντας τὰς χεῖρας κενάς. Μὲ ἠτένιζε δὲ μὲ ἦλος ἱκέτου, καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων.

— Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησα. Διὰ τί λυπεῖσαι; ὑπόχομαι νὰ σὲ περιμείνω.

— ὦ! κύριε! δὲν ἤξεύρεις πόσον εἶμαι δυστυχής!

— Τί σὲ συνέβη;

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ φέρω τὰ ὄπλα πρό τῆς ἐπέρας.

— Καὶ διὰ τί δὲν ὑπάγεις νὰ τὰ φέρης ἀμέσως;

— Ἐξ αἰτίας τοῦ πατρός μου.

— Εἰπέ τον ὅτι βιάζομαι, καὶ ὅτι θ' ἀναχωρήσω ἀπόψε.

— Ἄ, κύριε! ἀπέθανε καὶ πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ τὸν κύτω. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ ἀναβάλω. Σὲ παρακαλῶ περίμενέ με.

Ἐγὼ ὅμως, περιεργεῖα φερόμενος, ὄχι μόνον ὑπεσχέθην νὰ τὸν περιμείνω, ἀλλὰ καὶ τὸν συνώδευσα εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰούμου, ὅπου παρεστάθην εἰς τὴν τελευτὴν τῆς πυρᾶς. Γραῖα ἀγριοπρόσωπος χύνουσα διὰ τῆς δεξιᾶς ἐλαιὸν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ, ἔκαιεν αὐτὸν διὰ τῆς ἄλλης κρατούσης θάδα ἀνημμένην, βοηθουμένη καὶ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀποθανόντος. Μετὰ τὴν ὀλοσυχερῆ ἐξαφάνισιν τοῦ πτώματος, ἡ κόνις ἐρρίφθη ἐν τὸς τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὁ υἱὸς ἔτρεξε νὰ φέρῃ τὰ ὄπλα, ἅτινα ἦσαν τωόντι λαμπρά.

Ἀπὸ Δελίας μετέβην μετὰ τινος ἡμέρας εἰς Ἰαϊπὸρην, τὴν ὠραιότεραν ἀναμφιβόλως πόλιν τῶν Ἰνδιῶν.

Γνωρίζεις ἴσως ὅτι οἱ ἡγεμόνες τῶν 220 ἐπικρατειῶν αἵτινες ἡ ὑπάγονται ἀμέσως εἰς τὴν λεγομένην Ἀγγλικὴν ἐταιρίαν ἢ εἶναι ὑποτελεῖς αὐτῆς, διαιροῦνται εἰς τέσσαρας μεγάλας κλάσεις·

Α'. Εἰς τὴν τῶν ἀνεξαρτῆ των ὡς πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τῶν ἡγεμόνων ὄχι ὁμῶς καὶ πολιτικῶς.

Β'. Εἰς τὴν τῶν ἡγεμόνων ὧν τὰ Κράτη διοικοῦνται ὑπὸ ὑπουργοῦ ἐκλεγομένου ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως, καὶ ὑπαγομένου ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστάσιν τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς κυβερνήσεως ταύτης τοῦ διαμένοντος παρὰ τῷ ἡγεμόνι.

Γ'. Εἰς τὴν τῶν ἡγεμόνων τῶν ὁποίων τὰ Κράτη διοικοῦνται, ἐν ὀνόματι αὐτῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ πρεσβείως κατ' εὐθείαν.

Δ'. Εἰς τὴν τῶν ἡγεμόνων τῶν καθαιρεθέντων καὶ ὑπὸ σύνταξιν διατελούντων, οὔτινες ὁμῶς διατηροῦσι τὰ προνόμια τοῦ γένους καὶ τοῦ βαθμοῦ των, ζῶντες κατὰ τὰ περὶ τῶν ἡγεμονικῶν οἰκῶν ἔθιμα τῆς πατρίδος των ἀπαραβίαστοι, χωρὶς νὰ ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοσύνην τῶν δικαστηρίων, εἰ μὴ ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων.

Ὁ Ραγιάς τῆς Ἰαϊπὸρης ἀνήκει εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν, καὶ πληρόνει φόρον ἐτήσιον 2,250,000 δραχμῶν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐφθασεν εἰσέτι εἰς νόμιμον ἡλικίαν, ἡ Ἀγγλικὴ κυβερνήσις, τῆς ὁποίας ἡ δύναμις ἐπικτείνεται πανταχοῦ εἰς τὰς Ἰνδίας, ὠνόμασε τὸν ὑπουργὸν τῶν κυβερνῶντα ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνῆλικος.

Ἐπειδὴ ὁ δεκαετής οὗτος ἡγεμὼν δὲν μὲ ὑπεδέχθη τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς μου, ὑπῆγον νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν ἀρχαίαν πόλιν ὀλίγον ἀπέχουσαν τῆς νεωτέρας. Διαβάς πλησίον μικρᾶς τινος λίμνης ἴδον ἰδίους ὀφθαλμοῖς θέαμα πολὺ παραδόξον· ἴδον ἀνθρώπους καθυμένους ἐπὶ χροκοδεῖλαις μεγάλων ὡς ἐπὶ ἵππων καὶ περιφερομένους εἰς τὴν ξηράν. Ὁ τρόπος καθ' οὗς δελεάζοντες σύρουσιν αὐτοὺς ἐξω τῆς λίμνης, ἐντὸς τῆς ὁποίας τοὺς διατηροῦσιν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ τῆς ἱππεύσεως, εἶναι περιεργός· δεικνύουσιν εἰς αὐτοὺς τὰ ἐντόσθια ζώου νεοσφαγίου· αὐτοὶ δὲ ἅλα τὰ παρατηρήσωσιν ἐξέρχονται εἰς τὴν γῆν, δέχονται ἀναβάτας ἐπὶ τῶν νώτων, καὶ τρέχουσι μετὰ στόματος λαιμάργου καὶ ἀνοικτοῦ κατόπιν τῶν ἐντοσθίων ἅτινα σύρει ἐπὶ πολὺ ὁ κρατὼν αὐτά.

Τὴν ἐπισῦσαν παρουσιάσθην εἰς τὸν Ραγιάν, ὅστις μ' ἐδέχθη καθήμενος ἐπὶ θρόνου· ἐφόρει κεφαλοδέσμιον ἀδαμαντοκόσμητον, καὶ ἱμάτιον ὁμοιάζον πολὺ τὴν Ἑλληνικὴν φουστανέλλαν, ἀλλὰ ποδῆρες· μανδύλιον δὲ λευκὸν περιετύλισσε τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τοῦ πώγωνος μέχρι τῆς κορυφῆς. Ὅταν μὲ ἴδεν εὐχαρίστησεν καὶ διὰ διερμηνέως μὲ ἀπέτεινε τὰς τρεῖς ταύτας ἐρωτήσεις.

— Τί κάμνεις;

— Ποία ἡ πατρίς σου;

— Πόσος καιρὸς χρειάζεται διὰ νὰ φθάσῃ τις ἀπὸ ἐδῶ ἐκεῖ;

Φαίνεται ὅτι αἱ ἀποκρίσεις μου τὸν εὐχαρίστησαν, διότι εὐθὺς ἠθέλησε νὰ μὲ δώσῃ δείγματα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐπιδεξιότητός του. Ἐν πρώτοις ἐσύριξε λέξεις τινὰς Ἀγγλικὰς τὰς ὁποίας εἶχε μάθει μετὰ μεγίστης δυσκολίας παρὰ τοῦ διδασκάλου του, καὶ ἔπειτα, ἀφείς τὸν θρόνον του, ἔλαβε τόξον, καὶ ἐξηκόντιζε βέλη κατ' ἐλεφάντων καὶ ἵππων ἐκ χάρτου ἐχόντων ἀνάστημα ὅσον καὶ αὐτός. Ἐνθουσιασθεὶς δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν, ἀπέθετο τὰ βασιλικά παράσημα, ἔδραξε μέγα ξίφος, καὶ ἐκαρτόμησε λέοντα, σύαγρον, τίγριν, δορκαῶν καὶ ἄρκτον, ὅλα ὁμῶς ἐκ χάρτου. Ἄμα ἔπιπτε κατὰ γῆς ἡ κεφαλὴ τοῦ φονευθέντος ζώου, εἶδος ὑγροῦ κοκκίνου ἐρρεῖν ἀπὸ τοῦ κορμοῦ. Ἡ ἀγωγή τῶν βασιλιάδων νομίζεται ἀτελής, εἰ μὴ δὲν συνεισθῶσιν ἐνωρὶς εἰς τὸ νὰ χύνωσιν αὐτοὶ καὶ νὰ βλέπωσι νὰ χύνωσιν οἱ ἄλλοι αἷμα.

Μετὰ τὰς ἀνδραγαθίας ταύτας, τὰς ὁποίας ἐχειροκρότουσιν οἱ παριστώτες, ἀνέβη ἵππον θυμοειδῆ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ διδασκάλου τῆς ἱππασίας, καὶ ὑπὸ δύο ἄλλων πιζῶν βαδίζοντων· ἐκατέρωθεν διὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξωσιν ἐν ἀνάγκῃ.

Μετὰ τὴν Ἰαϊπὸρην ἐπισκέφθην τὴν Συράτην. Ὡς τὸ περιεργότερον ὅλων ὅσα ἴδον εἰς τὴν πόλιν ταύτην σὲ ἀναφέρω τὴν τελευτὴν γάμων. Καθὼς βλέπετε εἰς τὴν συναπτομένην εἰκόνα, τὰ συνοικίσια γίνονται ἐφ' οἱ σύζυγοι εὐρίσκονται εἰσέτι εἰς ἡλικίαν βρεφικὴν. Τοὺς στολίζουσι, τοὺς βάλλουσιν ἐντὸς ἀμαξῶν πολυτελῶν, συρομένων ὑπὸ ἐσῶν ἐστολισμένων ἐπίσης μεγαλοκρεπῶς, καὶ συνοδεύοντες αὐτοὺς, τοὺς περιφέρουσι καθ' ὅλην τὴν πόλιν.

Ἐπειδὴ σκοπεῖω νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ ἄλλα μέρη τῶν

Fajet Teller.

Ἰωδῶν, θέλω σὲ γράψαι καὶ νεώτερα περίεργα ἄξια νὰ κοινοποιηθῶσι καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς σου.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὑπάρχουσα ἐνεργεῖα ἀπὸ τοῦ 1821, ἀνεγνωρίσθη καὶ ὑπὸ τῆς Μεγάλῃς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας. Τὸ συμβεβηκὸς εἶναι μέγα, γόνιμον σπουδαιοτάτων συνεπειῶν! Ἡ Πανδώρα, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἐρημερὶς πολιτικὴ, ὡς ἀνήκουσα ὁμῶς εἰς τὴν εὐρύχωρον πολιτικὴν τῶν γραμμάτων, ἣτις περιλαμβάνει ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς πᾶσαν τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν, καὶ περικλείει ἐντὸς τῶν ἀπεράντων αὐτῆς ὁρίων ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν χώραν, ἐπευφημεῖ πρᾶξιν συσσίγουςαν πρὸ παντός ἄλλου τοὺς δεσμούς, οἵτινες προέπει νὰ συνδέωσι τοὺς εὐαρίθμους κατοίκους τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος μετὰ τοῦ μεγάλου Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Βεβαίως καὶ πρὸ τῆς ἀναγνωρίσεως ἐπρεσβεύομεν καὶ μετ' αὐτὴν ὁμολογοῦμεν ὅλα τὰ δόγματα τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως πρεσβεύομεν καὶ ὁμολογοῦσιν αὐτὰ οἱ διατελοῦντες ὑπὸ τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον ὁμόθρησκοι ἡμῶν· καὶ κἄνεις, κἄνεις, εἴτε ἐντὸς εἴτε ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ἅς μὴ τολμήσῃ νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡμεῖς οἱ περιβληθέντες πρῶτον τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως καὶ δεύτερον τὸν τῆς πατρίδος, ἐκιδεηλεύσαμεν τὴν θρησκείαν, τὴν ὁποῖαν συνεθηλάσαμεν μετὰ τοῦ γάλακτος τῶν μητέρων ἡμῶν. Ἀλλὰ, χωρισθέντες πολιτικῶς πρὸ 30 ἐτῶν ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, θεωρήσαντες πᾶν ἐκκλησιαστικὸν ἀντικείμενον ὡς ἐπιχον τὰ δευτερεῖα καὶ τῶν ἀθλιωτέρων πολιτικῶν συζητήσεων, καταφρονήσαντες τὸν Κλήρον καὶ μεταχειρισθέντες αὐτὸν ὡς ὄργανον παθῶν καὶ ἐκδικήσεων, λατρίσαντες ἀγνωμόνως τοὺς ὁμογενεῖς ἡμῶν ἐπὶ ἐθνικῆς συνελεύσεως, ἐγεννήσαμεν ὑποψίας τὰς ὁποίας ὑπέβαλψαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἔθνους, ὑπεθαλψαμεν ἡμεῖς οἱ βίαιοι διασύροντες ἀφρόνως ἀλλήλους ὡς αἰρετικούς καὶ ἀπίστους.

Δὲν γνωρίζομεν τὸν συνοδικὸν τόμον, εὐδὲ, ἂν ἐγνωρίζομεν αὐτὸν ἔργον ἡμῶν ἤθελεν εἶσθαι τὸ νὰ ἀνακρίνωμεν τὸ περιεχόμενον. Ἐὰν ἐγένετο κακῶς, πταίει ἡ ἐξουσία ἣτις δὲν ἐφρόντισε νὰ διεξάγῃ καταλληλότερον τὴν ὑπόθεσιν· δὲν πταίει ὁμῶς τὸ ἔθνος, διὰ τὸ μέλλον τοῦ ὁποίου ἐθεωρήσαμεν, ἀφότου μάλιστα ἐπεσκέφθημεν τὴν Ταυρχίαν, ἀναπόρευκτον τὴν ἀναγνώρισιν.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Τοῦ Ἰωάννου Γαλάτου κόρη,

Παιδίσκη μόλις ἑπτὰ ἐτῶν,

Τὸν ἀκολουθεῖ κατὰ τὰ ὄρη

Φεύγοντα πλῆθος στρατιωτῶν

Ἡ μαύρης μοίρας Αἰκατερίνη

Αὐτὴ ὡχρόλευκη ὡς σελήνη,

Ἐρως ὡς Ἡδὴ ἐνδεδυμένος,

«Πατέρα» ἔκραζε μὲ κλαυθμούς.

Εἰς πᾶν ἐκεῖνος ἰασημα ξένος,

Δὲν εἶχεν ὦτα καὶ ὀρθαλμούς.

Πηδῆσας βράχους, πλεύσας ἀβύσσους,

Ἐσώθη μόλις εἰς ἄλλην γῆν·

Ἀλλὰ τοῦ τέκνου τοῦ τὰς ἀλύσους

Καὶ τῆς συζύγου τοῦ τὴν πρῶτην

Ἐκεῖθεν ἔμαθεν ὀκτὼ χρόνους

Βαθεῖς ἀκούων καρδίας πόνους,

Δι' ἐν τὸν κόσμον πλάσμα ἐρώτα

Κ' ἔκραζε «Κόρη μου παθεῖν!»

Εἰς τὰ σκληρὰ μου ἀκόμη ὦτα

Ἡ παιδική σου ἔχει φωνή·

Καὶ εἰς τὴν ἐρημον τῆς Ἀσίας

Τὰ βήματά τοῦ περιπλανῶν,

Παρά τὰ Μύλασα τῆς Καρίας

Τὸ περιζήτητον ἔβρεν ὄν.

«Ἢκαῖ, τὸν εἶπαν, ἡ λυπημένη

Ἐκεῖ ὀλίγας αἰγας ποιμαίνει»

Ἀλλαξοπιστήσεν ἡ ἀθλία

Ὑπὸ αὐθέντα· Ὁθωμανούς.

Πλὴν τὴν ἐκόλασεν ὀργὴ θεῖα,

Κ' ἐκλείψαι πάσχει αὐτῆς ὀνοῦς·

Εἰς ἄκραν ἔστρεψε καὶ πρὸς ἕνα

Ἐκλινε κάτω αὐτὴ κρημὸν·

Ὀρματα στρέφουσα πλανεμένα,

Ὅταν ἐκεῖνος ἦ· θε θρηνηῶν·

«Αἰκατερίνη! τέκνον μου!» κρᾶζει

«Αἰκατερίνη!» πάλιν φωνάζει

Ἀλλὰ ἡ νέα δὲν ἔχει ὦτα,

Καὶ ὡς ἐλίχρυσος μαρμαίρει

Εἰς τὰ ὡχρά της πλανῶνται νῶτα

Πλεξίδας δύο κόμης ξανθῆς.

«Αἰκατερίνη! δὲν μὲ λυπεῖσαι;

Ὁ γέρον λέγει· ὁ θλιβερός

Πατήρ σου εἶμαι· δὲν μ' ἐνθυμεῖται;

Τόπον μὲ ἄλλαξεν ὁ καιρὸς.

Τοῦ χωρισμοῦ σου μ' ἔχει ὁ πόνος

Ἀλλοιωμένον, ὅχι ὁ χρόνος...

Σ' ἔχατα θρέφρος· σ' εὐρίσκω νέαν·

Ὡ γηραιά μου εὐτυχὴ!

Τὴν ποθεινὴν σου διψῶσα θέαν,

Ἦλθ' εἰς τὰ χεῖλη μου ἡ ψυχὴ...

Οὐτ' ἐκινήθη, οὐτ' ἐθερμάνθη

Αὐτὴ ὡς κρύα πέτρα βουνῶν,

Καὶ οὐτ' ἐνόησεν, οὐτ' αἰσθάνθη·

Ἀλλ' εἰς τὸν ἀσπλαγχνοῦς εὐρανόν

Ὑψωτε μόνον βλέμμα γαλήνης

Κ' ἐφαλεν ἄσμα παραφροσύνης·

«Τὸ Ἅγιόν μου Μῦρον μ' ἐπῆραν

Οἱ αἰμοδόροι Ὁθωμανοί!

Τὴν οὐρανίαν μ' ἔκλεισαν θύραν·

Δὲν εἶμαι πλέον χριστιανή·

Κ' ἐκεῖνος ἔκραζε· «Τρισαθλία,

Μὴν φάλλῃς πλέον!· φρίττω, φρίττω.

Ἀπεμωράνθης, καὶ ἡ αἰτία

Τῆς δυστυχίας σου εἰμ' ἐγώ...

Βαρυκυπῶντα μέτωπον, στήθη,

Αὐτὴ τὸν εἶδε καὶ ἀπεκρίθη·

«Τὸ Ἅγιόν μου μῦρον μ' ἐπῆραν

Οἱ αἰμοδόροι Ὁθωμανοί.